

riskujeme, že sa uzatvoríme, že na nich zabudneme. Ale až vtedy, keď sa ťažkosti a utrpenie našich bratov pre nás stanú výzvou, až vtedy môžeme začať našu púť premeny smerom k Veľkej noci.“

S akou ťažkou situáciou (levom) mám problém? Bolo by dobré sa s niekým o tom porozprávať?

23.2. Piatok

Ak sa hriešnik odvráti od všetkých hriechov, ktoré popáchal, a zachová všetky moje príkazy a bude konať podľa práva a spravodlivosti, určite bude žiť, nezomrie. Ez 18,21

Jedného dňa, žena prechádzala popri stojacich cirkusových slonoch a všimla si, že tieto veľké majestátne zvieratá, sú uviazané iba tenkým povrazom za prednú nohu. Neboli tam žiadne reťaze ani žiadne klietky. Dalo by sa čakať, že slon každú chvíľu pretrhne to tenké lano a ujde na slobodu, no z nejakého dôvodu to neurobil. Nablízku bol tréner, a tak sa ho opýtala, ako je to možné, že tieto veľké tvory udrží v zajatí niečo také slabé, ako je tenké lano. Tréner povedal: „Keď boli veľmi mladé, dali sme im toto isté lano a doteraz im stačí na to, aby ich udržalo. Ako rástli, naučili sa veriť, že si s lanom neporadia a už to nikdy neskúšali. Veria, že ich lano stále udrží, a preto sa nikdy nepokúšajú dostať sa na slobodu.“ Žena bola užasnutá. Tieto

zvieratá sa kedykoľvek môžu vymáňať z väzenia a neurobia to len preto, lebo neveria, že je to možné? Žena v tú

chvíľu pochopila, že aj ona rovnako ako slony stále verí, že je nemožné niečo dosiahnuť len preto, že v tom už raz zlyhala. A pochopila, že zlyhanie je len časť ľudskej skúsenosti a stojí za to sa opätovne o svoje sny pokúšať.

Odvrátiť sa od zviazanosti, hriechov pre život. Tolko vecí nás zväzuje. Mnohokrát je to len v našej hlave. Potrebujeme uveriť. Pápež František: „Svojimi výzvami k obráteniu nás pôstne obdobie prozreteľne prichádza prebudiť, prebrať nás z otupenosti, z rizika žiť iba zo zotrvačnosti. Preto sa máme obrátiť k Bohu? Pretože niečo v nás, v spoločnosti, v Cirkvi nie je v poriadku a my potrebujeme zmenu, potrebujeme niečo prelomiť.“ Je niečo čo potrebujem prelomiť v tomto pôste?

24.2. Sobota

„Vy teda budete dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.“ Mt 5,8

Bohatí rodičia mali usilovnú a pracovitú dcéru. Keď dcéra vyrástla, otec jej našiel bohatého ženicha. – Drahí rodičia, ja nepotrebujem vášho ženicha, – nesúhlasila dcéra. – Je namosúrený a samotúby a nič nevie poriadne urobiť. Zamilovala som sa do pracovitého a šikovného mládenca, a chcem sa za neho vydať. – Kto je to? – opýtali sa prekvapene rodičia. – Náš sluha. Nevidíte, aký je milý a ochotný, a ako pracuje od svitania do zotmenia? Rodičia boli bohatí a chceli byť ešte viac. Prepustili sluhu, no dcéra na neho nechcela zabudnúť. Napokon jej otec povedal: – Ak sa chceš vydať za chudobného muža, musíš opustiť náš dom. A nedám ti nič. – To nie je prob-

lém, otec. Najdôležitejšia vec na svete je láska, – povedala dcéra a odišla. Začala žiť so svojim mladým mužom, akoby boli jednou dušou. Neskôr mama stretla na trhu svoju dcéru s párikom malých detí. – Moja drahá dcéra, v našom dome jeme koláče, a ty máš iba čierny chlieb. V našom dome spíme v mäkkých posteľiach a ty máš iba slamu. Naozaj sa ti to páči? – Domov človeka je tam, kde miluje a je milovaný. Detský krik nevyvážia ani koláče, ani mäkké posteľe. – odpovedala dcéra.

Tento svet ponúka veľa výhod, vecí, ktoré nás zaujmú, pobavia. Je ale domovom, v ktorom je prázdnota, sklamanie. Boží domov je kráľovstvom radosti a lásky. Ak sme pozvaní byť dokonali, tak práve v láske, v schopnosti zriecť sa vecí, ktoré nám spomaľujú srdce. Boží domov, je kráľovstvo tvorivosti, novosti, kráľovstvo skutočnej rodiny.

Pápež František: „Opäť prichádza pôstne obdobie, aby sa nám prihováralo svojou prorockou výzvou, pripomínajúc, že je možné vytvárať niečo nové v nás samých a okolo nás, už len preto, že Boh je verný; je vždy verný, nemôže totiž zaprieť sám seba, pretože je verný! Je neustále plný dobroty a milosrdenstva a vždy pripravený odpustiť a začať odznova. Vydajme sa na púť s touto synovskou dôverou!“ Čo som dnes pozvaný urobiť pre moju rodinu?

Partizánske – Šípok
Pôst 1. TÝŽDEŇ 2018

Pôstne listy 2018

Prvý pôstny týždeň

„Rabbi, dobre je nám tu.“
Mk 9,5

Predstavte si čínskeho majstra bojových umení, je to majster nad majstrov, má veľa žiakov. Jeden z nich je ale zvláštny. Žije s majstrom niekoľko rokov a neznáša bojové umenia, neznáša majstrovo učenie, jeho pohľad na život. Aký by bol vzťah medzi týmito dvoma ľuďmi? Dokázali by byť priateľmi na život a na smrť? Asi by kašľal na všetko, na čom majstrovi záleží a čím žije. Žije tak niekoľko rokov a to je všetko. Len tak. Ak by chcel niečo zmeniť, musel by sa viac zaujímať o to, čo je dôležité pre jeho majstra, zaujímať sa a venovať sa tomu, čím žije. Medzi nami kresťanmi je to podobné. Máme tu Ježiša - majstra a je nám to jedno. Všetko, na čom Ježišovi záleží, je nám ukradnuté. Sme s ním, ale nepoznáme sa. Všade je nám lepšie len nie s Ježišom. Nás zaujímajú len naše predstavy, napr. ako sa stať takým, ktorého majú všetci radi, prečo sa mám trápiť, keď to nie je moja vec? Pápež František nás vyzýva:

„Otvoriť sa Bohu a bratom. Vieme, že tento stále umelší svet nás núti žiť v kultúre „výkonu“ a „úžitku“, v ktorej bez toho, že sme si to uvedomili, vylučujeme Boha z nášho horizontu. No vylučujeme aj samotný horizont! Pôstne obdobie nás vyzýva, aby sme sa „prebudili“, aby sme si pripomenuli, že sme stvoreniami, že my jednoducho nie sme Bohom. Keď pozerám v každodennom prostredí na niektoré boje o ovládnutie priestoru, myslím si: „Tito ľudia sa hrajú na Boha Stvoriteľa! Ešte si to neuvedomili, že nie sú Bohom!“

Každý z nás v hĺbke srdca túži nechať sa uchvátiť, zajať, podmaniť niečím väčším ako som ja. „Ja“ je veľké. Aké veľké musí byť to, čo nás má zajať. Čím viac chcete na niečo zabudnúť, tým je to väčší problém. Jediný spôsob ako zabudnúť, je nechať sa uchvátiť, zajať niečím väčším. Ak chceme zabudnúť na niečo také veľké ako je naše ego, potrebujeme sa nechať uchvátiť niečím väčším. Ak ste zažili niečo, čo pre vás urobil Ježiš, podarilo sa vám zabudnúť na svoje ja. Ježišova láska je

niečo, čo dokáže zaujať našu pozornosť tak, že zabudneme na seba. Keď si začneme všimáť, čo Ježiš pre nás spravil, začneme sa strácať v úzase. Ako je to možné, že Boh zabudol na seba kvôli mne. Dokázal sa vzdáť svojej slávy. A ja mám s tým problém. Ved' ja som dôležitý. Boh hovorí: „Ja nie som dôležitý, ja chcem zomrieť za teba“. Toto keď Pavol spoznal, všetko ostatné považoval za odpadky. Jeho láska si ťa podmaní. Zabudneš na to, čo ťa bolí, je tu niekto, kto za to všetko stojí. Prvá láska je obdobie, kedy žijeme pod dojomom úzasu. Nič nás nezaujima, len On.

19.02. Pondelok

„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ Mt 25,40

Anna prišla z dediny študovať do mesta. Dnešok mal byť jej prvý deň v novej škole. Bola veľmi vzrušená z toho, že zložila skúšky na školu, ktorá mala medzi ostatnými dobré meno. Keď vošla do triedy, od ostatných študentov sa jej dostalo vysmechu pre jej jednoduché oblečenie a nemoderný účes. Krátko na to vošla do triedy učiteľka a požiadala o ticho. Predstavila Annu ostatným a povedala, že odteraz sa bude učiť s nimi.

Potom povedala študentom, aby sa pripravili na test. Mali napísať 7 divov sveta. Všetci začali rýchlo písať, iba Anna písala veľmi pomaly. Keď všetci okrem nej odovzdali napísaný test, učiteľka podišla k Anne: „Čo sa stalo? Netráp sa, napíš, čo vieš, my sme toto učivo preberali len pár dní dozadu.“ Anna odpovedala: „Rozmysľala som nad tým, že je tu toľko vecí, ako mám z nich vybrať iba sedem?“ Potom podala svoj papier učiteľke. Učiteľka medzitým začala čítať odpovede žiakov. Väčšina z nich odpovedala správne. Uvedli Veľký čínsky múr, Koloseum, Stonehenge, Veľkú Pyramídu v Gíze, Tádžmahal, Babylonské záhrady a tak ďalej. Učiteľka sa potešila, keď zistila, že študenti si zapamätali učivo. Nakoniec zobrala Annin test a začala čítať: „Sedem divov sveta je – byť schopný dívať sa, počúvať, cítiť, smiať sa, myslieť, byť dobrý k ostatným a milovať.“ Učiteľka ostala stáť v úžase a celá trieda bez slov. Dnes im dievča z malej dediny pripomenulo dary, ktoré má každý, a ktoré sú skutočnými zázrakmi.

Pôst nám pripomína jeden div sveta. Almužnu. Pápež František pekne o nej hovorí: „Pri almužne ide o dar niekomu, od koho neočakávame čosi na oplátku. Nezištnosť by mala byť jednou z charakteristik kresťana, ktorý sa, vedomý si toho, že všetko prijal od Boha zadarmo, teda bez akejkoľvek zásluhy, učí obdarúvať druhých nezištné. V súčasnej dobe však nezištnosť netvorí

súčasť každodenného života, v ktorom sa všetko predáva a kupuje. Všetko je o výpočtoch a mierach. Almužna nám pomáha udržiavať veľkodušnosť daru, ktorou je sloboda od upnutia sa na vlastníctvo, od strachu zo straty toho, čo máme, od smútku toho, kto sa o vlastné blaho nechce deliť s druhými.“ V čom som dnes pozvaný preukázať nezištnosť?

20.2. Utorok

„Keď sa modlíte, nehovorte veľa ako pohania. Myslia si, že budú vypočúti pre svoju mnohovravnosť.“ Mt 6,7

V Egypte, kde sa v čase kresťanského staroveku nachádzalo mnoho veľkých mníšskych centier, žil jeden mních, ktorý sa priatelil s jedným jednoduchým a úprimným roľníkom. Jedného dňa roľník hovorí mnichovi: „Ja tiež uctievam Boha, ktorý stvoril tento svet. Každý večer mu nalievam do misky trochu kozieho mlieka a nechávam mu ho pod palmou. Večer potom Boh prichádza a pije to mlieko. Veľmi mu chutí. Ani raz sa nestalo, aby niečo v miske zostalo.“ Keď mních počul tieto slová, nemohol sa nezasmiať. Trepezlivo a zrozumiteľne vysvetlil svojmu priateľovi, že Boh nepotrebuje kozie mlieko. Ale roľník neustále trval na tom, že má pravdu. A tak mu mních navrhol, aby budúcu noc tajne pozorovali, čo sa vlastne pod palmou deje s tou miskou naplnenou mliekom. Dohodli sa a urobili tak. V noci sa mních a roľník spoločne skryli v blízkosti palmy a onedlho v mesačnom svite uvideli líšku, ako sa opatrne blíži k miske a ako ju celú dočista vylízala. Toto odhalenie zasiahlo roľníka

ako blek. „Áno,“ uznal sklúčene, „teraz vidím, že to nebol Boh.“ Mních sa pokúsil roľníka utešiť a začal mu vysvetľovať, že Boh je Duch, že je absolútne odlišný vzhľadom k nášmu svetu, že ľudia Ho spoznávajú len určitým spôsobom. Ale roľník stál vedľa neho so zvesenou hlavou a potom začal plakať a odišiel domov. Aj mních sa vydal do svojej cely. Keď sa však priblížil, uvidel plný údivu anjela, ako stojí vo dverách jeho izby a zabraňuje mu vstúpiť dovnútra. Mních celý vystrašený padol na kolena a anjel mu povedal: „Ten prostý človek nemal ani vzdelanie, ani múdrosť na to, aby slúžil Bohu inak, než to robil. A ty so svojim vzdelaním a múdrosťou si mu túto možnosť vzal. Či povieš bez akejkoľvek pochybnosti, že si sa zachoval správne? Avšak o jednej veci nevieš. Boh vidíac úprimnosť srdca tohto roľníka každý večer posielal k palme líšku, aby ho tak utešil a prijal jeho obeť.“

Nie množstvo, ale úprimnosť. Úprimnosť, s akou vykonávame modlitby. Boh si váži úprimné a dôverné priateľstvo. Cení si úprimnosť mudrca ale aj toho najjednoduchšieho človeka. Pápež František hovorí: „Modlitba predstavuje silu kresťana a každej veriacej osoby. V slabosti a kráskosti nášho života sa môžeme obrátiť k Bohu s dôverou a vstúpiť do stva s ním.“ Dokáveľmi úprimný v modlitbe alebo ju máť čím skôr za

rou spoločne-
žem byť
chcem
sebou?

21.2. Streda

Jonáš začal prechádzať mestom v prvý deň a volal: „Ešte štyridsať dní a Ninive bude rozvrátené.“ Obyvatelia Ninive uverili v Boha, vyhlásili pôst a od najväčšieho po najmenšieho sa obliekli do vrecoviny. Jon 3,4-5

Žena prišla k učiteľovi a opýtala sa: „Majster, koľko priateľov by mal človek mať – jedného či mnohých?“ „Všetko je jednoduché,“ odpovedal učiteľ, „podaj mi to červené jablko z najvyššej police.“ Žena sa pozrela hore a povedala: „Ale to je príliš vysoko, učiteľ, nedočiachnem tam.“ „Popros priateľa, možno ti pomôže,“ odpovedal Majster. Žena zavola priateľa a postavila sa na jeho ramená. „Stále ho nemôžem dočiahnuť, učiteľ,“ povedala sklamaná žena. „Nemáš viac priateľov?“ zasmial sa učiteľ. Žena poprosila viacerých priateľov, ktorí sa začali stavať na plecach jeden druhému, a pokúšali sa postaviť živú pyramídu. No jablko bolo stále príliš vysoko, pyramída sa zrútila a žena nebola schopná zobrať vytúžené jablko. Potom ju učiteľ zavola naspäť. „Tak, porozumela si, koľko priateľov človek potrebuje?“ „Áno, učiteľ,“ povedala žena, sýchajúc si zranené koleno, „toľko, aby sme spoločne mohli vyriešiť akýkoľvek problém.“ „Áno,“ odpovedal Majster a sklamané potriasal hlavou, „samozrejme, že potrebuješ mnoho priateľov.“ „No medzi týmito atléťmi by mohol byť aspoň jeden natoľko múdry, aby ti priniesol rebrik!“

Máme toľko známych, ale len málo skutočných priateľov. Kto z nich má srdce samaritána. Prorok Jonáš bol rebrikom pre Ninivčanov. Aj keď mal s tým prob-

lém, poslúchol Boha. Zobral jeho slová vážne. Tak mohol byť prinosom pre ľudí. Pôst nemá nič spoločné s povrchnosťou. Pápež František píše: „Musíme si dávať pozor, aby sme nepraktizovali pôst formálne, alebo v ňom hľadali sebauspokojenie, že sme si niečo dobre splnili. Pôst má zmysel vtedy, ak sa naozaj dotýka nášho vlastného bezpečia a ak z neho plynie dobro pre iných, ak nám pomáha osvojovať si štýl Dobrého samaritána, ktorý sa skláňa k bratovi v ťažkostiach a stará sa o neho.“ Pre koho som dnes pozvaný byť samaritánom?

22.2. Štvrtok

Paste Božie stádo, ktoré je u vás; starajte sa oň nie z prinútenia, ale dobrovoľne, podľa Božej vôle, nie pre mrzký zisk, ale ochotne; nie ako páni nad dedičným podielom, ale ako vzor stáda. 1Pt 5,2

Jedného dňa sa na pláňach indiánskej Ameriky opýtala mladá bizónia slečna Anna svojej mamy, či existuje niečo, čoho by sa mala naozaj báť. „Iba ak levov, dcéra moja,“ odpovedala jej mama. „Áno, už som o levoch počula. Ak nejakého uvidím, otočím sa a budem utekať tak rýchlo, že ma ani vietor nedohoní,“ povedala Anna. „Nie, to je najhoršia vec, akú môžeš urobiť,“ povedala veľká samica. „Prečo? Sú strašní a budú sa ma snažiť zabiť?“ Mama sa len zasmiala a vysvetlila: „Anna, ak budeš bežať preč, levý ťa dobehnú a chytiť. A keď tak urobia, vyskočia na tvoju nechrá-

nený chrbát a zložia ťa na zem.“ „Tak čo by som mala urobiť?“ spýtala sa Anna. „Keď uvidíš leva, stoj pevne na nohách a ukáž mu, že sa ho nebojíš. Ak sa nepohne, ukáž mu svoje rohy a zadup kopytami po zemi. Ak sa nepohne ani tak, pomaličky k nemu vykroč. Ak nepomôže ani to, napadni ho a použi všetko, čím ťa príroda obdarila.“ „To je bláznivé, mama. Budem sa veľmi báť na to, aby som to urobila. Čo ak ma lev napadne späť?“ povedala mladá bizónia slečna. „Poobzeraj sa okolo seba, Anna. Čo vidíš?“ Anna sa obzrela okolo seba na zvyšok stáda. Okolo nej bolo vyše 200 obrovských bizónov ozbrojených veľkými ostrými rohmi a širokými silnými kopytami. „Vždy, keď sa budeš báť, vedz, že sme tu. Ak sa v panike rozbehneš preč, nebudeme ťa môcť chrániť, no ak sa svojmu strachu postavíš, budeme stáť za tebou.“ Mladá bizónia slečna hlboko vydýchla a prikývla. „Ďakujem, mama, myslím, že rozumiem.“

Aj my stretávame vo svojich životoch levov. Sú to tie životné situácie, ktorých sa obávame, a ktoré nás nútia utekať preč, no ak tak urobíme, dostihnú nás a prevezmú kontrolu nad našimi životmi. Nezabúdajme, že ak sa im postavíme čelom, vždy bude za nami niekto stáť, aby nám pomohol. Pápež František: „Aj vo vzťahoch k ostatným

